

POSTANOWIENIE

9 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

Prezes SN Joanna Misztal-Konecka (przewodniczący)

SSN Tomasz Szanciło (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 9 października 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa B.G., R.G., M.K. i M.K.1

przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.

o ustalenie i zapłatę,

oraz w sprawie z powództwa H.O. i D.O.

przeciwko Bank1 spółce akcyjnej w upadłości w W.

o ustalenie ewentualnie o zapłatę,

na skutek przedstawienia przez Sąd Okręgowy w Słupsku

postanowieniem z 24 lutego 2023 r., I Cz 177/22 w I C 1212/20, I Cz 200/22

w I C 221/21

zagadnienia prawnego:

1. Czy udział w składzie sądu okręgowego sędziego sądu rejonowego delegowanego przez Ministra Sprawiedliwości, w trybie art. 77 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, do pełnienia obowiązków sędziego w sądzie okręgowym - jest sprzeczny z przepisami prawa i prowadzi do nieważności postępowania w rozumieniu art. 379 pkt. 4 kpc?

2. Czy udział w składzie sądu okręgowego sędziego sądu rejonowego delegowanego przez Ministra Sprawiedliwości, w trybie art. 77 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, do pełnienia obowiązków sędziego w sądzie okręgowym, który nieformalnie pełni obowiązki zastępcy Przewodniczącego Wydziału - jest sprzeczny z przepisami prawa i prowadzi do nieważności postępowania w rozumieniu art. 379 pkt. 4 kpc?

3. Czy w przypadku dochodzenia w sprawie ustalenia nieważności umowy kredytu hipotecznego dopuszczalne jest zabezpieczenie

poprzez wstrzymanie obowiązku dalszych wpłat i zobowiązanie w związku z tym do zakazu wypowiedzania umowy, przekazywania informacji o zadłużeniu podmiotom zajmującym się udzielaniem informacji gospodarczych?

4. Czy uzasadniona jest wykładnia art. 135 ust. 4 ustawy z 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, że przewidziany tym przepisem zakaz wszczęcia postępowania zabezpieczającego oznacza zakaz wszczęcia jakiegokolwiek postępowania zabezpieczającego, w tym wydanie postanowienia zabezpieczającego powództwo, a zwłaszcza gdy zabezpieczenie ma polegać na ochronie interesów konsumenta, wnoszącego o ustalenie nieistnienia zobowiązania z kredytu i ma polegać na wstrzymaniu obowiązku uiszczania dalszych nienależnych świadczeń?

odmawia podjęcia uchwały.

Tomasz Szanciło

Joanna Misztal-Konecka

Krzysztof Wesołowski

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 24 lutego 2023 r. Sąd Okręgowy w Słupsku przedstawił Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia następujące zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości:

„1) Czy udział w składzie sądu okręgowego sędziego sądu rejonowego delegowanego przez Ministra Sprawiedliwości, w trybie art. 77 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej: „u.s.p.”), do pełnienia obowiązków sędziego w sądzie okręgowym jest sprzeczny z przepisami prawa i prowadzi do nieważności postępowania w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c.?

2) Czy udział w składzie sądu okręgowego sędziego z punktu 1, który nieformalnie pełni obowiązki zastępcy przewodniczącego wydziału, jest sprzeczny z przepisami prawa i prowadzi do nieważności postępowania w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c.?

3) Czy w przypadku dochodzenia w sprawie ustalenia nieważności umowy kredytu hipotecznego dopuszczalne jest zabezpieczenie poprzez wstrzymanie obowiązku dalszych wpłat i zobowiązanie w związku z tym do zakazu

wypowiadania umowy, przekazywania informacji o zadłużeniu podmiotom zajmującym się udzielaniem informacji gospodarczych?

4) Czy uzasadniona jest wykładnia art. 135 ust. 4 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, że przewidziany tym przepisem zakaz wszczęcia postępowania zabezpieczającego oznacza zakaz wszczęcia jakiegokolwiek postępowania zabezpieczającego, w tym wydania postanowienia zabezpieczającego powództwo, a zwłaszcza gdy zabezpieczenie ma polegać na ochronie interesów konsumenta wnoszącego o ustalenie nieistnienia zobowiązania z kredytu i ma polegać na wstrzymaniu obowiązku uiszczania dalszych nienależnych świadczeń?”.

Odnośnie do dwóch pierwszych pytań Sąd Okręgowy podniósł, że w mediach została ujawniona informacja, iż w sprawie karnej zadano pytania, które dotyczą zbliżonej sytuacji formalno-procesowej, jak w niniejszej sprawie. Mają one podłoże ustrojowe, a zatem zasadne wydaje się, aby zagadnienia te zostały jak najszerzej rozpoznane, a nie tylko w jednym pionie orzeczniczym. Przytaczając treść pytań w sprawie karnej, Sąd Okręgowy wskazał, że nie miał możliwości zapoznania się z argumentacją dotyczącą tych zagadnień prawnych. Ponadto nie rozwinął wyводу, gdyż – w jego ocenie – instytucja delegowania sędziego do orzekania w innym sądzie, w tym przez Ministra Sprawiedliwości, pozostaje w wieloletniej tradycji prawnej polskiego systemu sądownictwa i znane są argumenty krytyczne (nie były znane kryteria delegowania, a brak możliwości zaskarżenia decyzji o odwołaniu sędziego z delegacji nie daje dostatecznych gwarancji jego niezawisłości), jak i racje przemawiające za stosowaniem tej instytucji (delegowanie dotyczy osoby powołanej już na urząd sędziego, a więc obwarowanej odpowiednimi gwarancjami). Zdaniem tego Sądu powstaje jednak pytanie, dlaczego przy tam wysokim progu dla wykonywania zawodu sędziego zaufanie do niego jako sędziego niezawisłego jest podważone przez akt delegacji, zwłaszcza że w systemach innych państw można szukać różnych przypadków związanych z rotacją sędziów w związku ze zdobywaniem doświadczenia, potrzebami kadrowymi itd. Drugie pytanie nawiązuje przy tym do drugiego pytania w sprawie karnej, w którym wspomina się o innych elementach służbowych – skoro

z art. 11 § 3 u.s.p. funkcję przewodniczącego wydziału powierza prezes sądu i on podejmuje decyzję o odwołaniu z tej funkcji, a prezesa powołuje Minister Sprawiedliwości, to nieformalne stałe zastępowanie przewodniczącego wydziału może wpisywać się w określenie: „inne elementy stosunku służbowego sędziego delegowanego, niewynikające bezpośrednio z faktu delegowania”.

Odnosnie do trzeciego pytania Sąd Okręgowy podniósł, że wywody stron w przedmiocie wniosku o wydanie zabezpieczenia i w związku z zażaleniem prezentują rozbieżność argumentacji, przy czym w podobnych sprawach Sąd ten popiera argumentację przybliżoną do stanowiska strony powodowej, wynikającą z aktualnej wykładni doktrynalnej i stosowanej w orzecznictwie.

W zakresie ostatniego pytania Sąd Okręgowy skonstatował natomiast, że dotyczy ono kwestii objętej medialną dyskusją o rozbieżnościach, w związku z czym „prowadzenie dalszych dywagacji o sposobie prowadzenia wykładni pozostaje w gestii Sądu Najwyższego, jak postrzega rozumienie zasady spójności systemu prawa”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 390 § 1 zd. 1 k.p.c., jeżeli przy rozpoznawaniu apelacji powstanie zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości, sąd może przedstawić to zagadnienie do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu, odraczając rozpoznanie sprawy. Przewidziana w tym przepisie instytucja zagadnień (pytań) prawnych, z uwagi na wynikające z art. 390 § 2 k.p.c. związanie sądów niższej instancji w danej sprawie poglądem prawnym Sądu Najwyższego wyrażonym w podjętej uchwale, stanowi odstępstwo od zasady podległości sędziów tylko Konstytucji i ustawom, o której mowa w art. 178 ust. 1 Konstytucji. W judykaturze utrwalony jest pogląd, że z tych względów wykładnia art. 390 § 1 k.p.c. powinna być dokonana w sposób najbardziej ścisły, bez żadnych koncesji na rzecz argumentów o nastawieniu celowościowym lub utylitarnym (zob. np. uchwałę SN z 30 marca 1999 r., III CZP 62/98, OSNC 1999, nr 10, poz. 166; postanowienia SN: z 19 listopada 2008 r., III CZP 21/08; z 29 października 2009 r., III CZP 79/09; z 12 stycznia 2010 r., III CZP 106/09; z 29 stycznia 2025 r., III CZP 29/24).

Przystępując do rozpoznania przedstawionego zagadnienia prawnego, Sąd Najwyższy jest zobowiązany w pierwszej kolejności zbadać, czy zostały spełnione formalnoprawne wymagania do przedstawienia takiego zagadnienia, a w konsekwencji, czy zaistniały przesłanki do podjęcia uchwały. Przedstawienie Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia pytania prawnego jest instytucją postępowania apelacyjnego (zob. postanowienie SN z 2 lipca 2024 r., III CZP 4/24, OSNC 2025, nr 4, poz. 45), które ma zapewnić pomoc sądowi odwoławczemu rozpoznającemu sprawę, a nadto umożliwić Sądowi Najwyższemu wpływanie na prawidłową wykładnię prawa, również w innych sprawach rozstrzyganych przez sądy. Kompetencja do wystąpienia z pytaniem prawnym przysługuje sądowi rozpoznającemu środek zaskarżenia, do którego – co najmniej odpowiednio – stosuje się przepisy o apelacji, w tym art. 390 k.p.c. Sąd Najwyższy rozstrzyga zatem zagadnienia prawne budzące poważne wątpliwości powstałe przy rozpoznawaniu również zażalenia.

Przedkładając powyższe rozważania na niniejszą sprawę, zauważenia wymaga, że sformułowane w postanowieniu z 24 lutego 2023 r. zagadnienia prawne powstały przy rozpoznawaniu połączonych do wspólnego rozpoznania zażalenia powodów B.G., R.G., M.K. i M.K.1 na postanowienie Sądu Okręgowego z 22 września 2022 r., I C 1212/20, i zażalenia powodów H.O. i D.O. na postanowienie tego Sądu z 28 października 2022 r., I C 221/21. Postanowieniem z 26 kwietnia 2024 r., III CZP 16/23, Sąd Najwyższy – w związku z ogłoszeniem upadłości pozwanego Bank1 spółki akcyjnej w W. – zwrócił Sądowi Okręgowemu akta spraw I C 1212/20 i I C 221/21, celem podjęcia związanych z tym stosownych czynności. Z przedstawionych ponownie Sądowi Najwyższemu akt sprawy I C 1212/20 wynika, że postanowieniem z 7 czerwca 2024 r., I Cz 177/22 w I C 1212/20, Sąd Okręgowy przekazał zażalenie powodów B.G., R.G., M.K. i M.K.1 na postanowienie z 22 września 2022 r., oddalające ich wniosek o udzielenie zabezpieczenia powództwa, do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku (art. 21 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw; Dz.U. z 2023 r. poz. 614). U podstaw tego przekazania legła zatem normatywna zmiana wprowadzona tym przepisem, zgodnie z którym, jeżeli na skutek zmiany przepisów Kodeksu

postępowania cywilnego doszło do zmiany sądu właściwego do rozpoznania zażalenia, sąd dotychczas właściwy przekaże zażalenia wniesione i nierozpoznane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy sądowi właściwemu do ich rozpoznania zgodnie z przepisami tego Kodeksu, w brzmieniu nadanym nowelizacją. Przepis ten zatem dotyczy także zażaleń na postanowienia sądu pierwszej instancji w przedmiocie zabezpieczenia, które na skutek nowelizacji są rozpoznawane przez sąd drugiej instancji. Co więcej, Sąd Apelacyjny w Gdańsku rozpoznał ww. zażalenie powodów, wydając postanowienie z 12 listopada 2024 r., V ACz 1512/24, którym m.in. zmienił postanowienie z 22 września 2022 r. w ten sposób, że udzielił zabezpieczenia roszczenia niepieniężnego o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego przez unormowanie praw i obowiązków stron postępowania na czas jego trwania przez zawieszenie obowiązku spłaty rat kapitałowo-odsetkowych wynikającego z umowy kredytu mieszkaniowego łączącej strony, w okresie od 12 listopada 2024 r. do dnia prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie.

Tak więc, po nowelizacji z 9 marca 2023 r., zażalenie powodów na postanowienie z 22 września 2022 r. zostało rozpoznane. Sąd Okręgowy przedstawił ponownie Sądowi Najwyższemu akta sprawy I C 1212/20, nie przedstawił zaś akt sprawy I C 221/21, z uwagi bowiem na wpływ zażalenia 8 maja 2025 r. zostały one odłączone od akt sprawy I C 1212/20. Z notatki urzędowej z 6 sierpnia 2024 r. w sprawie III CZP 16/23 wynika, że również akta sprawy I C 221/21 zostały przekazane do Sądu Apelacyjnego z zażaleniem na postanowienie z 28 października 2022 r. W związku z tym odpadła podstawa do rozstrzygnięcia przedstawionych zagadnień prawnych.

Niezależnie od powyższego przedstawione zagadnienia prawne nie zostały sformułowane w sposób odpowiadający wymogom stawianym dla zagadnień prawnych kierowanych do Sądu Najwyższego. Przedmiotem zagadnienia prawnego może być jedynie taka poważna wątpliwość prawna, której wyjaśnienie w formie uchwały jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy. Merytoryczna, wiążąca pomoc prawna Sądu Najwyższego może nastąpić jedynie wówczas, gdy zachodzi rzeczywista potrzeba wyjaśnienia poważnych wątpliwości o decydującym znaczeniu dla rozstrzygnięcia sprawy, pozostających z tym rozstrzygnięciem

w związku przyczynowym (zob. np. postanowienie SN z 20 sierpnia 2021 r., III CZP 40/20). Sąd drugiej instancji powinien więc szczegółowo wskazać, na czym polegają jego wątpliwości i dlaczego uważa je za poważne; obowiązany jest także wykazać, że wątpliwości te pozostają w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem środka odwoławczego (zob. np. postanowienie SN z 14 listopada 2006 r., III CZP 84/06). Dopiero tak przytoczone argumenty podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy (zob. uchwałę SN z 9 grudnia 2021 r., III CZP 49/21, OSNC 2022, nr 7-8, poz. 71, i powołane tam orzecznictwo). Wystąpienie z zagadnieniem prawnym wymaga więc nie tylko sformułowania pytania skierowanego do Sądu Najwyższego, ale także jego odpowiedniego uzasadnienia, które wskazuje na poważny charakter powstałych wątpliwości, możliwe drogi wykładni miarodajnych przepisów prawa i racje przemawiające za każdą z tych dróg, które są na tyle ważne, że usprawiedliwiają wahania sądu *meriti* przy wyborze właściwej koncepcji wykładniczej (zob. np. postanowienia SN z 15 listopada 2018 r., III CZP 53/18, i z 13 stycznia 2023 r., III CZP 145/22).

Wątpliwości Sądu Okręgowego wyrażone w dwóch pierwszych pytaniach koncentrowały się wokół problematyki dotyczącej ewentualnej sprzeczności z przepisami prawa bądź nieważności postępowania w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. udziału w składzie sądu okręgowego sędziego sądu rejonowego delegowanego przez Ministra Sprawiedliwości w trybie art. 77 § 1 pkt 1 u.s.p. do pełnienia obowiązków sędziego w sądzie okręgowym, w tym również w przypadku, gdy sędzia ten pełni nieformalnie obowiązki zastępcy przewodniczącego wydziału. *De lege lata* ten ostatni przepis stanowi, że Minister Sprawiedliwości może delegować sędziego, za jego zgodą, do pełnienia obowiązków sędziego lub czynności administracyjnych w innym sądzie równorzędnym lub niższym, a w szczególnie uzasadnionych wypadkach – także w sądzie wyższym, przy czym w dacie wydania postanowienia z 24 lutego 2023 r. zawarte było zastrzeżenie o treści „mając na względzie racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego oraz potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów”.

W kontekście tak sformułowanych wątpliwości Sąd pytający powinien był wskazać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych w przedstawionej

materii, czego w ogóle nie uczynił, jak również nie wykazał, aby podniesiony problem pozostawał w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem środka zaskarżenia. Nie jest rolą Sądu Najwyższego zastępowanie sądu *meriti* w tym zakresie (zob. postanowienie SN z 12 kwietnia 2024 r., III CZP 147/22). Jak wyjaśniono w judykaturze, niedokonanie przez sąd orzekający ustaleń niezbędnych do rozstrzygnięcia przedstawionego zagadnienia prawnego wyłącza możliwość podjęcia uchwały przez Sąd Najwyższy (zob. np. postanowienie SN z 17 września 2008 r., III CZP 84/08). Instytucja zagadnień prawnych nie służy bowiem rozwiązywaniu jakichkolwiek wątpliwości sądu drugiej instancji rozpoznającego środek zaskarżenia, choćby były poważne, dotyczyły wykładni prawa i miały charakter abstrakcyjny, ale wątpliwości, których wyjaśnienie jest konieczne do rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy w instancji odwoławczej (zob. postanowienie SN z 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09).

Sąd pytający nie przeprowadził analizy przepisów, które miałyby – w jego ocenie – uzasadniać powzięcie poważnych wątpliwości i nie podjął samodzielnej próby ich rozstrzygnięcia. Z motywów przedstawienia pierwszego i drugiego zagadnienia wynika, że u podstaw ich sformułowania legło przede wszystkim wystąpienie z zagadnieniem przez sąd w sprawie karnej (zarejestrowane pod sygn. I KZP 3/23). Powołując się na to zagadnienie, Sąd Okręgowy poprzestał na zacytowaniu pytań skierowanych w sprawie karnej, tłumacząc to m.in. niemożliwością zapoznania się z ich argumentacją. Podkreślenia jednak wymaga, że to, iż inny sąd wystąpił z pytaniem prawnym, nie świadczy *per se* o wystąpieniu poważnych wątpliwości w rozumieniu art. 390 § 1 k.p.c. Sąd przedstawiający do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne, formułując poważne wątpliwości, musi przedstawić własne poglądy, nie jest zatem wystarczające ograniczenie się do zaprezentowania stanowiska innych sądów (zob. postanowienie SN z 26 października 2011 r., III CZP 59/11). Sąd Okręgowy, poza przytoczeniem *in extenso* pytań prawnych sformułowanych w sprawie I KZP 3/23, ograniczył swój wywód jedynie do ogólnych spostrzeżeń na temat samej instytucji delegowania sędziego do orzekania w innym sądzie, w tym przez Ministra Sprawiedliwości, stwierdzając, że znane są argumenty krytyczne i argumenty przemawiające za stosowaniem delegacji ministerialnych. Nie przywołał jednak orzecznictwa czy

poglądów doktryny, które dawałyby podstawę do sformułowania wątpliwości wyrażonych w tych pytaniach. Sąd Najwyższy udziela odpowiedzi w zakresie wyznaczonym przez treść pytania prawnego, które powinno być przedstawione w sposób jasny, umożliwiający rozstrzygnięcie stawianego zagadnienia, a nie dywagacje na temat regulacji prawnej wskazanej do rozstrzygnięcia (postanowienie SN z 7 maja 2015 r., III PZP 3/15).

Na marginesie jedynie należy zauważyć, że postanowieniem z 13 czerwca 2023 r., I KZP 3/23 (OSNK 2023, nr 8, poz. 38), Sąd Najwyższy odmówił podjęcia uchwały, wskazując w jego uzasadnieniu m.in., że treść pytań przedstawionych w trybie art. 441 § 1 k.p.k. wprost odwołuje się do wątpliwości co do treści wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 16 listopada 2021 r., wydanego w połączonych sprawach C-748/19 do C-754/19, w szczególności zaś zestawienia konkluzji tego wyroku – w której stwierdzono, że akapit 2 TUE, odczytywany w świetle art. 2 oraz art. 6 ust. 1 i 2 dyrektywy 2016/343, należy interpretować w ten sposób, że „stają one na przeszkodzie przepisom krajowym, zgodnie z którymi minister sprawiedliwości państwa członkowskiego może, na podstawie kryteriów, które nie zostały podane do publicznej wiadomości, z jednej strony delegować sędziego do sądu karnego wyższej instancji na czas określony albo na czas nieokreślony, zaś z drugiej strony w każdym czasie na podstawie decyzji, która nie zawiera uzasadnienia, odwołać sędziego z tego delegowania, niezależnie od tego, czy nastąpiło ono na czas określony, czy na czas nieokreślony” – z uzasadnieniem wskazującym na konieczność zaistnienia dodatkowych okoliczności sugerujących niespełnienie przez tego sędziego standardu niezależności i bezstronności.

W odniesieniu do trzeciego pytania należy zauważyć, że Sąd Okręgowy nie wyjaśnił do jakich konkretnie przepisów prawa odnosi się wyartykułowany problem. Nie przytoczył także alternatywnych kierunków rozstrzygnięcia powołanych wątpliwości i argumentacji mogącej przemawiać na ich rzecz. Z lapidarnego (obejmującego dwa zdania) uzasadnienia wynika, że asumptem do jego sformułowania były wywody stron w przedmiocie wniosku o wydanie zabezpieczenia i to, że w związku z zażaleniem prezentują one rozbieżną argumentację. Sąd Okręgowy nie wyjaśnił, o jakie konkretnie wywody stron

i rozbieżną argumentację chodzi, nie jest zaś zadaniem Sądu Najwyższego samodzielne czynienie ustaleń w tym zakresie.

W orzecznictwie utrwalony jest również pogląd, że instytucja zagadnień prawnych nie może być wykorzystywana do przerzucenia na Sąd Najwyższy decyzji jurysdykcyjnej obciążającej sąd orzekający (zob. np. postanowienie SN z 22 stycznia 2025 r., III CZP 28/24). Sąd Okręgowy, stwierdzając ogólnikowo, że w podobnych sprawach popiera argumentację zbliżoną do stanowiska strony powodowej, popartą aktualną wykładnią doktrynalną i prezentowaną w orzecznictwie, dał wyraz temu, że w istocie dąży za pomocą instytucji zagadnienia prawnego jedynie do legitymizacji swojego, nieskonkretyzowanego poglądu, co jest niedopuszczalne.

Wydów Sądu Okręgowego dotyczący ostatniego pytania zawierał się w jednym zdaniu, ograniczał się do odwołania do „bardzo medialnie prowadzonej dyskusji o rozbieżnościach”, które – w jego ocenie – powinny zostać rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy. Nie wyjaśnił, w czym tkwi istota wyartykułowanego w tym pytaniu problemu, uznając, że zajęcie w tej materii stanowiska przez Sąd Najwyższy „znajduje uzasadnienie w samej jego treści”, nie wskazał również argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Nie uwzględnił, że przedstawione wątpliwości należy sformułować oraz umotywować w sposób usprawiedliwiający wahania sądu w opowiedzeniu się za określoną koncepcją prawną spośród mogących wchodzić w rachubę różnych rozwiązań (zob. postanowienie SN z 26 października 2011 r., III CZP 59/11). To, że w mediach jest prowadzona bliżej nieokreślona przez Sąd pytający dyskusja na temat rozbieżności w jakiejś kwestii, nie stanowi przesłanki wystąpienia z pytaniem prawnym.

Podkreślenia wymaga, że instytucja zagadnień prawnych nie ma na celu włączania Sądu Najwyższego w spory występujące w judykaturze i piśmiennictwie, lecz rozstrzygnięcie poważnych wątpliwości, które ma sąd pytający w konkretnej sprawie (zob. postanowienie SN z 22 stycznia 2025 r., III CZP 28/24). Chodzi o wątpliwości na tyle doniosłe, że podstaw do ich rozstrzygnięcia nie daje dotychczasowe orzecznictwo i doktryna (postanowienie SN z 29 stycznia 2025 r., III CZP 29/24). Rolą sądu *meriti* jest przedstawienie odpowiedniej argumentacji

w tym zakresie. Uzasadnienie postanowienia z 24 lutego 2023 r. nie spełniało chociażby podstawowych wymogów związanych z zastosowaniem art. 390 § 1 zd. 1 k.p.c.

Mając powyższe na względzie orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Tomasz Szanciło

Joanna Misztal-Konecka

Krzysztof Wesołowski

[P.L.]

[r.g.]